

HET WIJZE LEVEN: Spiritualiteit 'van beneden'

Het diepe verlangen te groeien in liefde

Straks zingen wij:

Daar ben je dan als mens
In een woud van droomgewassen
Stenen wortels, stalen webben
Tochtig labyrint van woorden
Woont een mens op brekebenen
Op zoek naar een plek die water geeft.
Zo roepen wij uit wirwar tevoorschijn een weg
Mens zijn op deze aarde, dat wij toch niet vergeten waartoe we gemaakt zijn.

Dit zijn niet mijn woorden maar ze bevatten wel de kern van hetgene ik jullie wil vertellen.

Elk van ons, zo geloven wij in ons Christelijk geloof, heeft zijn weg te gaan naar God. Ons visioen, onze opdracht waartoe we zijn geschapen.

Wie de serie "Birthday" gevolgd heeft zal ontroerd geweest zijn door de omstandigheden waarin vrouwen over de hele wereld bevallen. In de baarmoeder is geen ruimte voor uiterlijk vertoon, arm of rijk, zwart of blank.

Ieder kind begint zijn leven met dezelfde schreeuw. Een fractie in de tijd en nadien zijn we allemaal anders. De plek waar onze waarwieg gestaan heeft is zeer bepalend voor onze toekomst. In voorbereiding op deze toespraak zijn er vele beelden voorbijgeschoven. Beelden van langgeleden die toch sporen hebben nagelaten.

Het ontdekken van de wereld rondom mijn heeft mij altijd geboeid? Mensen, natuur, dieren
De omstandigheden waren ideaal. Opgeroeid op een boerderij met broers en zussen, vader moeder oma en veel mensen die ons kwamen helpen.
Zo had ieder van ons wel zijn specialiteit of zijn eigenheid en mijn ouders hadden daar oog voor en er werd ook appel op gedaan.

Als oudste meisje was het mijn taak 's morgens alle boterhammen klaar te maken en dan mijn broer en zusjes veilig naar school te loodsen, op de fiets in weer en wind en 4 km ver. Ik was toen 7 of 8 jaar. Altijd voor we vertrokken stond ons vader aan het hek en hij zei "het zal wel gaan, God zegene en beware jullie." Onderweg plukten we soms bloemen voor de zuster, andere dagen huilde mijn zus omdat haar handjes koud hadden of moesten we een stuk te voet wegens lekke band. Ooit vonden we een doos koekjes en die hebben we helemaal leeggegeten. Ja het waren andere tijden.

Wat doet een mens op aan indrukken, ervaringen, confrontaties in zijn leven.
Sommige ervaringen verdwijnen in de mist, andere kunnen ons tekenen voor het leven.
De vraag is nu, wat doen wij met onze ervaringen.

Ze geven zeker spanning tussen droom en realiteit, spanning tussen geloof en daad. Het is een troost dat dit voor ieder mens zo is er valt niet aan te ontsnappen. Die spanning roept ons wakker of doet ons vluchten...

Voor mezelf is er altijd een groot besef geweest dat ik veel lieve mensen nodig heb om het leven doenbaar te maken en ook een warme gemeenschap om de boodschap van Jezus te aanhoren en dichtbij te laten komen.

Om mij te laten inspireren las ik onlangs het boekje 'Spiritualiteit van beneden', geschreven door 2 Benedictijner monniken. Ik dacht kunnen zij zich inleven in ons dagdagelijkse bezig zijn, waar zoeken zij hun wijsheid. Het was een openbaring. Hun zoektocht naar wijsheid, geloof en liefde loopt over de weg van de eerlijke zelfkennis.

Net zoals U en ik moeten we in dialoog gaan met onze gedachten, gevoelens en evenzeer met onze ervaring van onmacht en falen. Ons diepe verlangen te groeien in liefde wordt pas waarheid in het eerlijk bevragen van onszelf en daar vrede in vinden.

Hoe gaan we om met macht hebben of macht ondergaan?

Wat doen we met schaamte en spijt?

Onze ervaring van tekortschieten, schrik hebben en laf zijn. Het besef dat ons geloof niet veel om het lijf heeft.

Ontwikkelen we een overlevingstactiek die ons isoleert met dikke muren rond ons hart en huis.

Ik weet zeer goed dat wij als mensen zo beproefd kunnen worden dat we enkel nog kunnen overleven. Om de deur van ons hart open te houden hebben we voorbeelden nodig.

Mensen die niet fanatiek zijn maar mild en barmhartig.

Mensen die niet wegluchten van verdriet en mislukking.

Mensen die eerlijk met geld omgaan.

Een gemeenschap voor wie God adem is in het leven.

Ik heb ze broodnodig en zijn mij.

Wijsheid is niet aangeboren maar we krijgen ze als geschenken.

Daarom wil ik herhalen: "Het zal wel gaan, God zegene en beware ons.

Hilde Dhondt,

De Lier, 12 januari 2014